

בשולי החוברת

מטבע הדברים, החוברת הנוכחית פותחת בנושאים שנדונו באסיפה הכללית ה־36 שהתקיימה זה לא מכבר. אם לתמצת את המיוחד של אסיפה כללית זאת, הרי בולטים שני נושאים: הראשון נוגע לכינוס וניהול האסיפה, ובעקבות זאת של ההתאחדות כולה, שמהיום והלאה יתבסס על השינויים שהוכנסו לתקנון המ"ב על פי ההחלטות של האסיפה המיוחדת שהתקיימה לצורך זה לפני כחצי שנה. סביר הוא להניח, שהדבר יתן אותותיו גם בפעילות היומיומית ובפעילות ארוכת הטווח של המ"ב.

הנושא השני שנדון בהרחבה ניכרת ותוך השתתפות ערה הוא יחסי הגומלין בין ייצור החלב, עיבודו למוצרים ושיווקם של אלה לאוכלוסית הצרכנים. בהקשר זה אי־אפשר להתעלם מן ההשפעה הנודעת לפעילות משרדי הממשלה והשרים והמנכ"לים שבראשם בכל הנוגע לתכנון הענף, קביעת מכסת הייצור הארצית ועד התערבות בחלוקת המכסות הפרטניות. השפעה זאת לא בהכרח חייבת להיות ישירה – לפעמים די בשינויי מדיניות מצד המשרדים הנוגעים בדבר, וגישה שונה איך להיטיב יותר עם פרט או מגזר זה או אחר. נראה לי, שכל עוד הגורמים המעורבים בנושא פועלים לטובת יציבות הענף וקידומו בהבט הכוללני הארצי, יש לברך על כל יוזמה התורמת למטרה זאת – בל נשכח, כולנו אחראיים לענף.

ובאותו הקשר, ייצור החלב ותיגמולו תלויים לא במעט בטיב החלב, תכולתו מחד, ואיכותו הבקטריולוגית וטעמו, מאידך. שאלת המחיר ופרס/קנס בצמוד לספירת חידקים, ובקרב אולי גם ספירת תאים סומטיים, צפה ועולה מדי פעם. מעניין לציין, שעד כה לא נפתרה שאלת החמיצות והערכתה באופן משביע רצון. רשימתו של משה איתם מטפלת בנושא בדיקות החמיצות הנהוגות והשפעתן על מחיר החלב ליצרן. מסתבר, שיש עוד מה לתקן ולשפר בנושא ופלא הוא, שעד כה לא נפתרה הבעיה. בהזדמנות זאת נזכיר גם, שכבר הופיעה רשימה מתריעה בנושא עוד לפני שנה וחצי (מאמרו של עובדיה גמיל, "משק הבקר והחלב" מס' 224, עמ' 40), שעד כה לא זכתה למענה משביע רצון.

מדרכי מלען

המאמרים והמחברות שמופיעים בחוברת זו הם על דעת מחבריהם ואין תוכנם משקף בהכרח את דעת המערכת או מדיניות המ"ב. אין איזכור שמם של חומרים, מוצרים פרטי־ציוד או אף של שיטות תפעול ועבודה מהוות המלצה לגבי השימוש בהם. למעט המקרים בהם נאמר כך מפורשות על ידי גורם שהוסמך לצורך זה על ידי מוזכרות המ"ב.